

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2014, čj. DSH/7912/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2015, čj. 17 A 75/2014 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2014, čj. MMP-073333/2014, Magistrát města Plzně (dále „magistrát“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále „zákon o silničním provozu“) a z porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 30. 9. 2013 v době okolo 23:43 hodin nebyl jako řidič motorového vozidla tovární značky Citroën RZ: X připoután bezpečnostním pásem během jízdy po vozovce na ulici Bendova v Plzni. Za toto jednání mu magistrát uložil pokutu ve výši 1600 Kč a povinnost

nahradit náklady řízení. Výši pokuty odůvodnil tím, že žalobce byl za totožný přestupek již jednou sankcionován.

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2014, čj. DSH/7912/14 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí magistrátu a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud žalobu zamítl. Rozhodnými důkazy o přestupku byly výpovědi policistů, kteří byli očitými svědky skutkového děje. Tyto výpovědi nebyly nevěrohodné či nepoužitelné. Policisté si vybavili podstatné okolnosti skutkového děje a jejich výpovědi se navzájem doplňovaly. Policisté shodně vypověděli, že viděli žalobce při jízdě nepřipoutaného, když jeli blízko za jeho vozidlem a když jeho vozidlo předjížděli. Jediný rozpor ve výpovědích spočíval v tom, zda policisté poté, co objeli žalobcovo vozidlo, pokračovali v jízdě před nebo za žalobcem. Tato okolnost však neměla vliv na závěr o spáchání přestupku. Úvaha žalobce, že policisté měli být od jeho vozidla vzdáleni 22 metrů, je neopodstatněná a je v rozporu se vzdáleností uváděnou policisty. Oba svědci rovněž shodně uvedli, že v době předjíždění se žalobcovo vozidlo pomalu pohybovalo. Tvrzení žalobce, že se v té době odpoutával a připravoval si doklady, je tudíž neopodstatněné.

[4] Nebylo třeba provádět rekonstrukci či výslech nadřízeného obou policistů, neboť dosavadní dokazování dostatečně objasnilo skutkový stav bez důvodných pochybností. Rekonstrukce nebyla možná též s ohledem na neopakovatelnost situace (klimatické podmínky a podmínky provozu). Výslech nadřízeného měl směřovat pouze ke zjištění, zda byli policisté vybaveni fotodokumentací či videozáznamem. Tento výslech by byl nadbytečný, neboť oba policisté výslovně popřeli, že by měli tyto pomůcky k dispozici; ostatně ani žalobce neuváděl, že by silniční kontrola byla zaznamenána na fotografiích či videozáznamu.

[5] Jako místo spáchání přestupku postačovalo uvést ulici Bendovu v Plzni. Bližší specifikace nebyla potřebná, neboť povinnost být připoután bezpečnostním pásem platí v obci i mimo ni.

[6] Tvrzení žalobce, že byl připoután, pouze vedl pás pod levým ramenem a nikoli přes rameno, jej nezbavuje odpovědnosti za přestupek. Jediný uznatelný způsob používání bezpečnostního pásu je ten, kdy je pás umístěn v souladu se svým uspořádáním tak, aby chránil tělo řidiče. Je proto irelevantní obrana žalobce, že byl připoután pouze pod ramenem. Tvrzení, že mu policisté neumožnili vyjádřit se k oznámení o přestupku, je nevěrohodné, neboť bylo poprvé uplatněno až v žalobě.

III.

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž nejprve doslovně zopakoval podstatnou část žaloby. Poté nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že výpověď policistů byla věrohodná a dostatečná pro zjištění skutkového stavu bez

důvodných pochybností. Policisté si nemohli skutkový děj pamatovat, neboť jejich výslech proběhl až 6 měsíců po události. Policisté nemohli vidět přes zadní okno stěžovatelova vozidla, zda je či není připoután. Pokud stěžovatel viděl policejní vozidlo, které jej předjíždí a navádí jej k zastavení, je logické, že si pás nezapnul. Je nelogické, aby byl stěžovatel nepřipoután až do zastavení vozidla; pokud by stěžovatel nebyl připoután, ohrožoval by sám sebe. Ve výpovědích policistů byly rozpory, které činily jejich výpověď méně věrohodnou. Proto bylo potřeba provést rekonstrukci skutkového děje.

[8] Chyběl rovněž přímý důkaz o spáchaném přestupku, a to fotodokumentace či videozáznam, ačkoli policisté museli mít k dispozici vybavení k pořízení těchto záznamů. Soud neprovedl stěžovatelem navržený výslech nadřízeného obou policistů, který by vypověděl, zda byli vybaveni nahrávacím zařízením a mohli přestupek zaznamenat. Bez těchto záznamů se stěžovatel nemá jak bránit. Když jim při kontrole sdělil, že byl připoután, policisté jej obvinili ze lži. Proto s nimi ze strachu nekomunikoval. Obával se rovněž, že by plzeňský soud mohl jeho výpověď postoupit policistům, a proto svá tvrzení doplnil až v kasační stížnosti.

[9] Správní orgány uvedly, že stěžovatel byl již dříve sankcionován za neužívání bezpečnostního pásu, aniž doložily, kdy a kde se tohoto deliktu dopustil. Soud ani správní orgány nevyvrátily obhajobu stěžovatele, že byl za jízdy připoután pod levým ramenem. Stěžovatel je malého vzrůstu; pokud by se poutal obvyklým způsobem, obepínal by mu pás krk, nikoli hrudník, což by bylo při srážce velmi nebezpečné. Stěžovatel nemá finance na nákup nového vozidla.

[10] Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem krajského soudu, že jako místo spáchání přestupku postačovalo uvést ulici a město. Ulice Bendova je dlouhá 450 metrů. Správní orgány měly místo přestupku identifikovat přesněji například pomocí čísla popisného domu, před kterým se přestupek stal. Bez této identifikace se stěžovatel nemůže účinně hájit, neboť nemůže vyžádat například záznam z bezpečnostní kamery. Rovněž není zřejmé, za jaké jednání je stěžovatel stíhán, neboť ulicí Bendova projel v rozhodné době dvakrát. Stěžovatel navrhl, aby kasační soud doplnil dokazování o zjištění místa přestupku.

IV.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti nově zdůvodnil, proč bezpečnostní pás vedl pod levým ramenem, a nikoli přes něj. V žalobě uváděl, že tento způsob poutání zvolil s ohledem na bolestivé zranění ramene; v kasační stížnost však uvedl, že se tak poutal s ohledem na svou malou výšku. Tato tvrzení jsou ve vzájemném rozporu, neboť pokud by pás vedl přes krk, nemohl by tlačit na rameno. Pokud by přitom byl stěžovatel skutečně tak nízkého vzrůstu, že by mu bezpečnostní pás obepínal krk namísto hrudníku, pak by byl zdravotně nezpůsobilý k řízení vozidla, neboť by nedosáhl na pedály a ani by neviděl přes čelní sklo vozidla. Stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení účelově měnil své výpovědi; v oznámení přestupku nic nerozporoval a nic nenamítl ani během ústního jednání před správním orgánem. Teprve v žalobě namítl, že mu policisté neposkytli prostor k vyjádření; v kasační stížnosti dokonce uvedl, že mu policisté vyhrožovali trestním stíháním. Ke specifikaci místa spáchání přestupku jízdy bez připoutání se bezpečnostním pásem

žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, čj. 6 As 126/2015 – 42, podle kterého je dostačující i vymezení úseku dlouhého 750 metrů. Je rovněž obecně známo, že centrum Plzně je dostatečně osvětleno, a tudíž není třeba tuto skutečnost dokazovat. Světelné podmínky jsou patrné i z výpovědí obou policistů.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[15] Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze nahradit zopakováním žalobních bodů, jak učinil stěžovatel. Žalobní body totiž směřují proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem přezkumu u kasačního soudu (srov. § 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud znovu nepřezkoumává žalobou napadené správní rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, nýbrž pravomocný rozsudek krajského soudu, přičemž kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., které musí být v kasační stížnosti konkrétně specifikovány. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přitom platí, že opírá-li se kasační stížnost o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s., není přípustná. Tento důvod nepřípustnosti lze vztáhnout i na jednotlivé stížnostní body. Rekapitulace žalobních tvrzení neobsahuje žádné skutkové a právní důvody, pro které stěžovatel napadl rozhodnutí krajského soudu, a nelze ji podřadit pod žádný z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Proto ji nelze považovat za přípustný stížnostní bod.

[16] Stěžovateli bylo kladeno za vinu, že dne 30. 9. 2013 v době okolo 23:43 hodin nebyl jako řidič motorového vozidla tovární značky Citroën, RZ: X připoután bezpečnostním pásem během jízdy po vozovce na ulici Bendova v Plzni. Skutkový stav byl prokazován úředním záznamem a oznámením Policie ČR o spáchání přestupku, a zejména výpověďmi policistů, kteří v tu dobu konali hlídku a byli očitými svědky stěžovatelova jednání. Oba policisté shodně uvedli, že stěžovatelova vozidla si poprvé všimli v ulici Bendova. Řidič policejního vozu vypověděl, že skrz zadní sklo stěžovatelova automobilu viděl, že stěžovatel není během jízdy připoután. Toto zjištění si ověřil policista na místě spolujezdce, když stěžovatelovo vozidlo předjížděli. Oba policisté shodně vypověděli, že v době předjíždění se stěžovatelovo vozidlo pomalu pohybovalo; podle jednoho z policistů se zdálo, že vozidlo zastavuje, nicméně poté se znovu rozjelo. Policisté zastavili stěžovatelovo vozidlo na křižovatce ulice Klatovské a Masarykova náměstí; stěžovatel nebyl připoután ani v té době. Výpověď policistů se lišila pouze v tom, zda stěžovatelovo vozidlo jelo v úseku mezi ulicí Bendovou a ulicí Klatovskou před policejním vozem, nebo za ním.

[17] Stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že svědecké výpovědi byly věrohodné a dostatečné pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Magistrát provedl výslechy policistů až 6 měsíců po údajném spáchání přestupku a policisté nemohli vidět přes zadní sklo vozidla, zda byl stěžovatel připoután či nikoliv. Výpověď policistů není dle stěžovatele uvěřitelná (logická), neboť pokud by stěžovatel nebyl připoután, ohrožoval by sám sebe. Stěžovatel se proto domáhal provedení rekonstrukce skutkového děje. Těmto námitkám nelze přisvědčit.

[18] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval tím, jak hodnotit svědecké výpovědi policistů, které jsou jediným rozhodujícím důkazem o přestupku, pokud je obviněný z přestupku zpochybňuje. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 – 27, který se rovněž týkal přestupku nepřipoutání se bezpečnostním pásem, Nejvyšší správní soud provedl podrobnou analýzu dosavadních judikaturních závěrů a formuloval pravidla, která je třeba dodržet, aby bylo možné výpověď zasahujících policistů použít jako rozhodující důkaz.

[19] V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem patří mezi přestupky zpravidla pozorovatelné pouhým okem. U těchto přestupků lze svědectví policistů považovat za dostatečný důkaz o jejich spáchání (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011 – 70). S dostatečností výpovědí úzce souvisí i jejich uvěřitelnost, tj. zda se policisty popisované pozorování mohlo za daných podmínek uskutečnit. Stěžovatel namítl, že policisté nemohli skrz zadní sklo jeho vozu pozorovat, zda byl připoután. Tato námitka však neobstojí, neboť policisté se nespolehli pouze na pohled skrz zadní sklo stěžovatelova vozidla, nýbrž si ověřili, že stěžovatel řídí nepřipoután bezpečnostním pásem, při předjížděcím manévru, během kterého mohli stěžovatele pozorovat z bezprostřední vzdálenosti.

[20] Dále bylo třeba porovnat věrohodnost výpovědi policistů a věrohodnost výpovědi obviněného z přestupku. *A priori* nelze žádnou ze stran označit za nevěrohodnou a předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje; ze zásady presumpce neviny vyplývá, že pokud správní orgán nemá žádné indicie o snížené věrohodnosti verze policistů nebo obviněného z přestupku, nelze uznat obviněného z přestupku vinným. Věrohodnost policistů jako svědků mohou snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného (například z důvodu osobních sporů v soukromoprávních věcech). V rozsudku ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 – 63, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že i systém hodnocení a odměňování policistů může vzbudit pochybnosti o jejich nestrannosti, přistoupí-li k němu další okolnost spočívající například v neobvykle důkladné prohlídce stavu vozidla při běžné silniční kontrole, k níž chybí adekvátní vysvětlení. O zaujatosti policistů dále mohou svědčit rozpory v jejich výpovědích. Zaujatost však nelze dovozovat z nepodstatných nesrovnalostí, které lze považovat za přirozené vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a konáním výslechu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, čj. 8 As 13/2011 – 54).

[21] V nyní posuzované věci stěžovatel nenamítal, že by silniční kontrola byla neobvykle důkladná, nebo že by vůči němu byli policisté (nebo některý z nich) osobně zaujati. Poukazoval pouze na to, že výslech policistů se uskutečnil až 6 měsíců po spáchání

přestupku a že mezi výpověďmi obou policistů byly rozpory. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a správními orgány neshledal, že by tyto okolnosti byly způsobilé ovlivnit věrohodnost svědectví policistů. Oba si shodně vybavili podstatné okolnosti skutkového děje. Rozpory ve výpovědích policistů se týkaly pouze okolnosti, která nebyla podstatná pro závěr o stěžovatelově odpovědnosti za přestupek, a sice zda se vozidlo stěžovatele při jízdě z ulice Bendovy do ulice Klatovské nacházelo před policejním vozidlem, nebo za ním. Stěžovatel však byl postižen za nepřipoutání se bezpečnostním pásem, nikoli za způsob jízdy, který by byl případně policisty souvisle pozorován a v souvislosti s kterým by mohlo nabýt na významu místo pozorování vozidla. Tento rozpor lze považovat za přirozený vzhledem k tomu, že v době konání výslechu již od události uplynulo 6 měsíců. Z protokolů o výsleších policistů je rovněž patrné, že policisté popisovali skutkový děj zpaměti a oproti údajům uvedeným v oznámení o spáchání přestupku a v úředním záznamu uváděli i řadu podrobností (kdo z nich řídil služební vozidlo, jak přesně jízda probíhala, nebo kdy si všimli, že řidič vozidla před nimi není připoután bezpečnostním pásem). Ze strany policistů se tudíž nejednalo pouze o ústní rekapitulaci obsahu úředního záznamu nebo oznámení o přestupku.

[22] Podle stěžovatele bylo nelogické, aby řídil bez připoutání bezpečnostním pásem, neboť by tím ohrožoval především svoji vlastní bezpečnost; podle stěžovatele bylo naopak logické nezapnout si bezpečnostní pás, když jej policejní vozidlo předjelo a navedlo na zastavení. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani těmto námitkám. Obecná povinnost být po celou dobu jízdy připoután bezpečnostním pásem je řidiči motorového vozidla stanovena v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Výjimky z této povinnosti jsou stanoveny v § 6 odst. 2 téhož zákona, přičemž stěžovatel neprokázal, že by se na něj vztahovala některá z těchto výjimek. Stěžovatel jako řidič motorového vozidla byl tudíž povinen být připoután po celou dobu jízdy, tj. i v době, kdy jej předjíždělo policejní vozidlo a navádělo jej k zastavení; jeho úvaha, zda to bylo logické či nikoli, jej zákonné povinnosti nezbavuje.

[23] Stěžovatel namítl, že měla být provedena rekonstrukce skutkového děje. Nejvyšší správní soud nesdílí názor krajského soudu a žalovaného, že rekonstrukce byla neproveditelná pro neopakovatelnost situace. Z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, v čem byly klimatické podmínky a podmínky provozu natolik jedinečné, že znemožnily provést rekonstrukci. Rekonstrukce však byla nadbytečná, neboť přestupek stěžovatele byl dostatečně prokázán výpověďmi policistů, které obstály v testu dostatečnosti, věrohodnosti i uvěřitelnosti. Námitka proto není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že soud měl provést výslech nadřízeného obou policistů. Tato výpověď měla směřovat pouze ke zjištění, zda byli policisté vybaveni záznamovým zařízením, a nebyla tak způsobilá potvrdit ani vyvrátit svědeckou výpověď policistů o průběhu rozhodného skutkového děje.

[25] Stěžovatel dále uvedl, že správní orgány neprokázaly, kdy a kde spáchal předchozí přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Tato námitka je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel uplatnil poprvé až v řízení o kasační stížnosti. Pro úplnost kasační soud dodává, že součástí správního spisu je i výpis z evidenční karty

řidiče, podle kterého byla stěžovateli dne 14. 12. 2012 uložena bloková pokuta 300 Kč za jízdu bez připoutání bezpečnostním pásem.

[26] Stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti také námitku, že se ve vozidle nemůže připoutat obvyklým způsobem z důvodu svého malého vzrůstu; bezpečnostní pás by mu vedl přes krk, a nikoli přes hrudník. I tato námitka je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Lze doplnit, že v řízení o žalobě stěžovatel tvrdil, že byl připoután pod levým ramenem z důvodu zranění, nikoli z důvodu malé výšky. Stěžovatel tedy v průběhu řízení měnil svou verzi skutkového děje. Lze také souhlasit se žalovaným, že pokud by stěžovatel byl skutečně tak malý, že by mu bezpečnostní pás poutal krk, a nikoli hrudník, s největší pravděpodobností by nebyl zdravotně způsobilý k řízení motorového vozidla, neboť byl neviděl přes čelní sklo a nedosáhl by na pedály.

[27] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že místo spáchání přestupku nebylo určeno dostatečně. Místem spáchání dopravního přestupku se Nejvyšší správní soud v poslední době zabýval například v rozsudku ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 As 65/2015 – 43, v němž zdůraznil relativně přísné požadavky na formulaci výroků rozhodnutí správních orgánů při správním trestání. Hlavním účelem tohoto požadavku je vyloučit nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*), a současně umožnit posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, čj. 1 As 180/2012 - 43, bod 21). Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od smyslu a účelu přesné specifikace skutku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, čj. 9 As 68/2012 – 23). Určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z výše uvedených hledisek.

[28] Místo přestupků spáchaných během jízdy motorovým vozidlem nelze vždy určit s přesností na jednotky metrů, neboť pachatel během přestupkového jednání ve vozidle zpravidla překoná delší vzdálenost. Rozlišování konkrétního úseku pozemní komunikace je nezbytné u přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti, neboť ta se může lišit na jednotlivých úsecích téže vozovky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010 – 56). Pro přestupek spočívající v porušení obecné povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem (nebo nedržet telefonní přístroj během jízdy) však není třeba rozlišovat, zda se přestupek stal v obci či mimo ni, neboť tato povinnost platí po celou dobu jízdy a není vázána na nejvyšší povolenou rychlost na daném úseku. Za těchto okolností postačí pro specifikaci přestupkového jednání uvést například ulici, v níž k jednání došlo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, čj. 6 As 126/2015 – 42).

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. června 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu